

Arrest

**nr. 66 991 van 20 september 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DANNEELS, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 15 december 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd aan verzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 58 270 van 21 maart 2011 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen door de Raad.

Op 29 maart 2011 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten K.G.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21 maart 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 16 december 2010..

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen....“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring nu dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen zal geen wijziging met zich meebrengen ten aanzien van verzoekers (illegale) verblijfssituatie. Verweerder citeert uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gewezen op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit).

2.2 Ter terechtzitting verwijst de advocaat van verzoeker naar de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen afzonderlijke uiteenzetting is gegeven wat zijn belang betreft.

2.3 Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, bedoelde gevallen, al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen

gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 330; RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 331 en RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 332).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker bevindt zich in een zeer slechte medische situatie.

Ter behandeling van deze medische situatie werd hem een medische en psychologische behandeling voorgeschreven door Belgische artsen.

Verzoeker voegt in bijlage twee standaard medische getuigschriften ingevuld door zijn behandelende artsen.

Deze artsen bevestigen beiden dat verzoeker aan een ernstige vorm van depressie lijdt en dat een stopzetting van de behandeling ernstige gevolgen kan hebben zoals een verergering van de depressie en zelfs paranoia.

Verzoeker heeft op 17 februari 2011 een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard daar verzoeker geen standaard medisch getuigschrift zou voorgelegd hebben.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep aangetekend.

Verzoeker is wel in het bezit van twee standaard medische getuigschriften en derhalve dient zijn aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk verklaard te worden.

Verzoeker dient zijn medische behandeling in België voort te zetten daar er in Armenië niet de nodige behandeling bestaat.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoeker, zonder rekening te houden met de medische situatie van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing meteen ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel door de overheid.

Het gaat hier immers over een kennelijk onredelijke beslissing die op zijn minst onrechtmatig kan genoemd worden.”

3.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel niet verder wordt uitgewerkt en dus niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat, voor wat het determinerend motief betreft, in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker het motief niet betwist en aldus niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, laat staan dat hij het motief weerlegt. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Waar verzoeker verwijst naar de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en verweerder verwijt geen rekening te hebben gehouden met de medische situatie van verzoeker, merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* (of het vroegere artikel 9, derde lid) van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid (thans artikel 9*ter*) van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Daarnaast dient de Raad te verwijzen naar de voorbereidende werken bij artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet waarin het volgende werd verklaard: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9*ter* om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan echter niet worden afgeleid dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling. Verzoeker maakt de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Door geen rekening te houden van de medische situatie van verzoeker, schendt de Vreemdelingendienst op manifeste wijze artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker dient immers de gespecialiseerde medische behandeling die hij heden geniet in België verder te zetten zodat hij op een degelijke manier kan genezen.

Wordt verzoeker, in de staat waarin hij zich bevindt, teruggestuurd zou dit een kennelijk schending inhouden van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst tenslotte naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat oordeelde:

“Il résulte de ce qui précède qu’une mesure d’éloignement prise à l’égard d’un étranger dont la demande d’autorisation de séjour sur la base de l’article 9 ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l’article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d’espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l’administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d’origine du demandeur notamment parce qu’il n’existerait pas de traitement adéquat dans ce pays (R.V.V. 25.07.2008 arrest nr. 14.397).

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht worden, artikel 3 van het EVRM schendt, wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Gelet op het bovenvermelde dient het bevel om het grondgebied te verlaten derhalve vernietigd te worden.”

3.4 Vooreerst merkt de Raad op dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM eist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker dient aldus aan te tonen waarom zijn medische behandeling in België moet worden voortgezet en waarom een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico inhoudt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. In de mate verzoeker voorhoudt dat de nodige behandeling voor zijn ziekte niet voorhanden is in zijn land van herkomst en verwijst naar de bijgevoegde medische getuigschriften, kan hij niet worden gevolgd. De Raad stelt immers vast uit een eenvoudige lezing van de door hem bijgevoegde medische attesten dat de arts onder de vraag wat de beschikbaarheid en toegankelijkheid zijn voor een behandeling in verzoekers land van herkomst, antwoordt dat hij het niet weet “inconnu”. Uit de door verzoeker bijgevoegde stukken kan niet worden afgeleid dat er geen behandeling voorhanden is in zijn land van herkomst. Verzoeker beperkt zijn betoog tot een loutere bewering en brengt geen concrete gegevens naar voor of bewijskrachtige stukken om het risico voor een onmenselijke behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verzoeker zet op generlei wijze uiteen waarin, in het concrete geval van verzoeker, het bestreden bevel tot gevolg zou hebben dat hij het risico loopt bloot te staan aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Evenmin voegt verzoeker stukken bij waaruit zou blijken dat (desgevallend) een behandeling niet voorhanden zou zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker beperkt de uiteenzetting tot de loutere bewering dat zijn gezondheidstoestand hem niet toelaat te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Het loutere feit dat een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend en onontvankelijk werd verklaard, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook sprake is van een gezondheidsproblematiek die ingevolge de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN